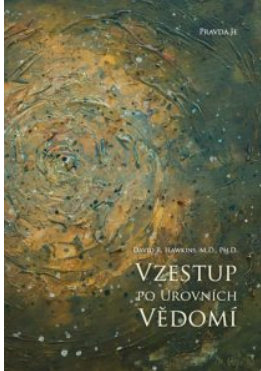

Kapitola 22. Modlitba

Předcházející část: Kapitola 21. Nad rámec mysli

Vzestup po úrovních vědomí	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2017</p>
	
Přesměrovat a objednat knihu...	

Kapitola 22

Stát se modlitbou

Úvod

Studenti se často ptají na praktické rady, „jak“ pragmaticky subjektivně aplikovat duchovní pravdu a zavádět spiritualitu takovým způsobem bytí ve světě, který by podporoval duchovní pokrok a vývoj. Vzdělaný student obvykle již získal velké množství informací o mnoha duchovních praktikách a konceptech. Žádoucí proměnou je přejít od „slyšet o“ k „vědět“ také k „dělat“ a k „být“. Tento postup je ve skutečnosti od všeho domněle známého k neznámému, a od toho, co známe, k novému. Skutečné uplatnění duchovních informací se tedy může zdát stále nejasné.

Mysl sama o sobě dostává zájem o evoluci, když se dozví, že existuje vyšší dimenze pravdy nad rámec běžného myšlení a domény rozumu a logiky. Zájem je pak směřován k objevování a duchovnímu probuzení.

Jiní studenti mohou nalézt značnou motivaci buď na základě inspirace, nebo náhodných zkušeností, které jsou transformační a zahájit proces vědomě zvoleného duchovního pokroku a vývoje. Mohou se objevit jako náhlé „vrcholné zkušenosti“ (Maslow, 1970) nebo dokonce kritické „zlomové body“, posuny kontextu a vnímání (Gladwell, 2000). Inspirovaný Student je pak přitahován potenciálem, a ohnisko zájmu leží v praktickém uplatňování duchovních procesů v každodenním životě.

Přechod charakteristicky spočívá v začlenění intelektuálních předpokladů do zkušenostní subjektivní reality. To znamená, že důraz je kladen na realizaci, a skutečné „dělání“ duchovních praktik a předpokladů. Začleněním a praxí se nové stává zvykem a způsobem, kterým člověk „je“, což znamená, že se „tím stal“.

Skutečné vzniká z potenciality na základě příznivých okolností, z nichž záměr a vůle jsou opěrným bodem a aktivační energií. Uskutečnění potenciálu dává pozitivní zpětnou vazbu, kterou je dále posílen záměr, a duchovní proces získává energii od „Já“ spíše než od „já“.

Otázka: Bylo popsáno, že i jen jediný, velmi jednoduchý duchovní princip žít je dostatečný pro zásadní pokrok, například, „být laskavý ke všemu živému“ nebo „odpouštět, ať se děje cokoli“, nebo „být dobré vůle ke všemu, co existuje“, nebo vzít si jednu či dvě věty z oblíbeného žalmu a přemýšlet o tom dny, týdny nebo dokonce měsíce.

Odpověď: To je nejúčinnější způsob, jak začít. Jednoduchý nástroj používaný důsledně a s nasazením, je účinnější než přečíst všechny knihy, nebo zažívat sporadické okamžiky nadšení. Vytrvalost je vlastností „jednobodovosti mysli“. Obdobně tahem za jediný pramen příze se celý svetr rozplete a zanikne. Každý krok vpřed shromažďuje další vhodné, již získané informace, které zesilují a ujasňují, co člověk prožívá. Tedy, ze základních výroků o pravdě se stává zkušenost a potvrzení.

Fenomén učení není jevem povstávajícím z příčiny a následku, a ani není možné považovat hezké prožitky za zisk. Praxí laskavosti, se stává člověk laskavým, protože laskavost sama o sobě působí transformačně. Tudíž je třeba odložit očekávání. Se souhlasem vůle dojde k transformaci, ale samostatně jako důsledek kontextu, a nejen obsahu.

Když budete přátelští, „nezpůsobí“ to, aby vám ostatní opláceli stejně, nýbrž otevrou se vám nelineární dveře k větším možnostem. Někteří lidé dokonce od laskavosti, štědrosti, nebo přátelského, neškodlivého přístupu ucouvnou, protože v lidech pod 200 může tento přístup vyvolávat podezření, rozpaky, nebo dokonce rezervovanost či paranoiu. Vyzkoušejte si užitečný experiment a usmějte se na řidiče jiného vozu vedle vašeho automobilu, když stojíte na křižovatce. Někteří řidiči vrátí přívětivost, někteří nasadí kamennou tvář a zírají před sebe, jiní propadnou panice, a někteří dokonce odjedou velkou rychlostí, jakmile se rozsvítí zelená. Takže i přátelský úsměv musí být diskrétní.

Otázka: Ale jak duchovní praxe ve skutečnosti přinese změnu? Jaké jsou psychologické mechanismy? Jak může někdo změnit „toto“ na „tamto“?

Odpověď: Není to proces „změny“, ale evoluční vznik. Larva se nemění v motýla, ale místo toho se stává naplněním jeho potenciálu jako produkt evoluce Stvoření. Opakuji, Stvoření je evoluce tím, že z potenciality vzniká skutečnost. Postačuje záměr duchovní vůle. Zdánlivě „nové“ představuje neprojevené, jež se stává projeveným, stejně jako když rozevřete pěst a odhalíte dlaň.

Uskutečnění (projevení, aktualizace) je možnost a volba jako aspekt vůle. Každá pozitivní volba zvyšuje možnost a pravděpodobnost dalších pozitivních voleb (což je také v souladu s kvantovou teorií). Každá pozitivní volba přibližuje člověka blíže k vyššímu atraktorovému poli vědomí. V sekulárním světě, kde „bohatí bohatnou a chudí chudnou“, je stejně tak pravdou, že integrita a úsilí může dát chudým zbohatnout, a dříve bohatý v důsledku chyby může zbankrotovat. Lidský život

nabízí velkou hodnotu jako optimální příležitost pro duchovní vývoj. Rozhodnutím je duch, podobně jako železo, přitahován k různým oblastem velkého všemocného, všudypřítomného pole vědomí samotného. To je analogické k účinku obřího elektromagnetického pole nekonečné síly.

Otázka: Ale nezavádí tato definice kontextualizace diskutabilní pojem „svobodné vůle“?

Odpověď: Spory o svobodnou vůli jsou obvykle neopodstatněné z důvodu nedostatečné kontextualizace a spoléhání na hypotetické. Nakonec končí jako rozvláčné, zdouhavé intelektualizace, při nichž se podvědomě doufá, že se svobodná vůle ukáže jako neexistující, a člověk se vyhne duchovní zodpovědnosti.

Volby mají parametry, z nichž vzniká odpovědnost, stejně jako zavinění. Škála možností je důsledkem velkého množství faktorů, známých i neznámých, včetně toho, co by mohlo být nejlépe nazýváno karmickými tendencemi nebo podněty. Ty jsou dále ovlivněny pravděpodobnostmi, zahrnují minulé odměny a selhání, a také intenzitu úsilí, oddanost, stupeň integrity atd. Hypotetické není skutečností, a rozsah možností je výsledkem destilace složitých faktorů, lineárních i nelineárních. Takže za různých okolností a převládajících podmínek, mohou být k dispozici dosti rozdílné možnosti a stejně tak dosti rozdílné možnosti mohou být vybrány. Vzhledem k povaze evoluce / stvoření jsou obsah a vědomý kontext pouze přechodné a popisné, jakož i zkušenostně pomíjivé.

Vzdát se Boží vůli a požádat o Boží vedení je tak silné, že mění dostupné možnosti, stejně jako jejich vnímané hodnoty. Z nelineární dynamiky vyplývá také zásada „iterace“, podle které se opakovaná volba či možnost postupně stává pravděpodobnější („citlivá závislost na počátečních podmínkách“).

Otázka: A co velká zjevení či duchovní zážitky, které vyústí v náhlé, velké změny?

Odpověď: Laviny a jiné velké přírodní jevy nastávají v důsledku opakování vibrací. Egoistické postoje jsou oslabovány v důsledku zdánlivě menších a nevýznamných kroků. Například i jen říct „děkuji“ všude tam, kde je to možné, může mít za následek, že se stanete vděčnějším a velkorysejším člověkem, který nyní přitahuje bez námahy přínosy, kterých dříve nebyl schopen dosáhnout úsilím.

Významné změny nastávají také v důsledku propuštění z negativních karmických povinností. Je to, jako kdyby podvědomí bylo konečně přesvědčeno, že lekci jsme se naučili, nebo dluh byl urovnán kompenzujícím chováním. V mnoha ohledech se duchovní učení také podobá novým dovednostem získávaným opakováním a praxí, dokud se nestanou přirozenými, jakousi druhou přirozeností, a návykem. Učení je také usnadněno inspirací a identifikací s obdivovanými osobnostmi, které vykazují požadované atributy. Máme tendenci být jako ti, které obdivujeme.

Otázka: Co ještě duchovnímu žákovi významně pomáhá, kromě obeznámenosti s tím, jak vypadá pokročilé duchovní vědomí?

Odpověď: Osvojte si postoje související s vyšší myslí (přehled, oddíl II) a vyberte si některou z ctností. Odmítejte negativní postoje nebo přístupy. Jednejte

milostivým způsobem za všech okolností vůči sobě i ostatním. Odmítejte porušování duchovních principů pro krátkodobý zisk. Vytvořte si idealizovaný obraz sebe sama a praktikujte ho, jako byste cvičili roli pro film.

Jednat „jakoby“ vás přivádí k uvědomění si potenciálnosti, která se skutečně může stát. Můžete se stát tím, kterého obdivujete. Jako vzdělávací nástroj je často překvapivě účinné „předstírat“, že jste kvalitou, po níž toužíte, a poté ke svému překvapení zjistíte, že tato kvalita byla neaktivovaným, latentním aspektem vaší vlastní potenciality. Mnozí lidé dělají sebezdokonalování prioritou číslo jedna ve svém životě a identifikují se s obdivovanými postavami, místo toho, aby jim záviděli.

Jako praktické cvičení si před odchodem z domu přezkoumejte, kým byste chtěli „být“ a rozhodněte se jednat tímto způsobem. Přitom si všimněte reakcí druhých na vaše přátelství, ohleduplnost, laskavost, nebo lásku. Odmítněte svody a pokušení toho, co je nablýskané a vzrušující. Vzdejte se při emocionálních střetech pochybných potěšení „vyrovnat si účty“ nebo „dostat z toho co nejvíce“.

Zkuste příjemné cvičení: vědomě a záměrně umožňujte ostatním lidem „vyhrát“, a tak objevovat svou vlastní vnitřní velikost a velkorysost. Emocionální ostrost vytváří emocionální chudobu. Takže každé „vítězství“, které druhým umožníte, vás paradoxně obohatí a pravidelným opakováním člověk emocionálně zbohatne.

Otázka: Nejde pak o přílišnou skromnost nebo touhu „každému vyhovět“?

Odpověď: Toto jsou iluzorní postoje vyplývající z duchovní chudoby a nízkého sebevědomí. Jednat z duchovní milosti znamená být velkorysý, protože zdrojem milosti je Lásky, která je neomezená a rodící se uvnitř. Jednat nízce a hrubě na základě ostrosti podporuje duchovní chudobu a zavírá dveře ke zdroji nekonečné milosti, který je již přítomen jako „Já“.

Malé „já“ jedná na základě svých omezení a vidí samo sebe jako chudé a nedostatečné. Je proto defenzivní a touží po zisku. Malé „já“ je lakomé, opatrné a chamtivé. Není si empiricky vědomo toho, že existuje alternativní „Já“, které pouze čeká na aktivaci na základě pozvání a souhlasu. Malé „já“ je ustrašené a neochotné věřit „Já“, Proto postup výše vyžaduje jak víru, tak odvalu.

Otázka: Během přednášek a mezilidských interakcí často používáte humor. Lidé jsou často překvapeni, protože mají představu o duchovním učiteli jakožto o vážném a zbožném, nebo jako o řečníkovi pronášejícím nadšená inspirativní napomenutí.

Odpověď: Paradoxem je, že humor je vlastně dost seriózní přístup k duchovním konfliktům a dilematům, a je často mnohem účinnější než frázovitě řečnění. Humor vychází z množství dobré vůle. To vyrovnává a vylučuje emocionální bolest a úzkost, a překračuje negativno tím, že odhaluje nevyslovené klamy, které by jinak byly nepřístupné.

Pokud něčí osobnost obsahuje klam jako skrytý aspekt, jeho absurdita je odhalena. To je mechanismus nadsázky, která odhaluje neplatné systémy víry, které jsou nabízeny pomocí racionalizovaných překroucení pravdy. Humor překlenuje mezeru mezi

res interna (vnímání) a *res externa* (svět takový, jaký je). Proto tvoří výrazný kontrast mezi tím, co mysl vnímá nebo se domnívá, a podstatou základní skutečnosti. Humor tím odhaluje sebeklamy ega.

Humor odhaluje alternativní úhly pohledu a možnosti, a proto je osvobozující a uvolňující. Klinicky je také spojen s lepším zdravotním stavem a dokonce i dlouhověkostí. Humoristé se typicky nacházejí těsně pod 500, dožívají se vysokého věku a každý je miluje. Humor odhaluje potlačené aspekty lidské psychiky, takže mohou být identifikovány a snadněji uznány, přijaty, a tím díky průhlednosti svého klamu i překročeny. Člověk nemusí být defenzivní ohledně lidských slabostí, pokud je rozpozná, přijme a vlastní je vědomě. Pravé duchovní uvědomění vyplývá z uznání podstaty.

Velcí humoristé jsou milováni, protože jejich síla mít lidské slabosti, dívat se jim do tváře a smát se jim umožňuje posluchačům odhalit tuto schopnost i u sebe samých. Efekt humoru je terapeutický, a také zvyšuje lidské vazby a soucit prostřednictvím vzájemného uznání. Humor snižuje vnitřní bolest, hanbu a vinu, čímž ukazuje na méně škodlivé možnosti.

Psychologické popření pramení z pocitu viny, a pokud je vina zmírněna, vnitřní upřímnost následuje. Humor je lékem na citovou (psychologickou) duchovní chudobu a její sklony k malostem, podlostem a nedostatku charakteru.

Otázka: Je humor proto stravitelnější cestou, kterou je možno se blížit k bolestivé odvrácené straně ega?

Odpověď: Ano. Slouží jako příklad terapeutických / duchovních technik, které vedou k vnitřní svobodě, poctivosti a osvobození. Je to protilék na stud, strach a vinu. Nenápadně odhaluje schopnost vnitřní síly, která umožňuje uznání vrozené velikosti člověka. S humorem se nepřístupné stává přístupným pro rozeznání, přijetí a překonání. Humor usnadňuje vnitřní integritu. Naproti tomu je nezpracované ego ponuré a bez smyslu pro humor.

Otázka: Jak humor souladí s oddaností? Není každé něco jiného?

Odpověď: Oddanost je oddaností pravdě a lásce, čímž se humor stává služebníkem pomáhajícím při realizaci cíle. Snižuje hodnotu klamu tím, že dává do kontrastu pravdu a lež tak, že je postaví hned vedle sebe. Základní záměr humoru je vlastně docela vážný a směřuje k osvobození od iluze, strachu, nenávisti a viny. Demaskuje ego, čímž snižuje jeho vládu. Vede od sebe do „Já“.

Otázka: Jak se to stane?

Odpověď: programy ega jsou lineární a jsou zahrnuty a definovány omezením obsahu. Duch, nebo „Já“, je nelineární a představuje kontext. Omezený lineární obsah ega je opuštěn tím, že je odhalena neexistence jeho vnímání a postojů. Člověk vidí, že vnímání ega jsou v souladu s dobýváním a ziskem. Když jsou klamy jeho postojů vystaveny dennímu světlu vědomí, dominance iluze se rozplývá.

Realizace Já není ani ziskem ani získáním. Realizace se rozvíjí sama od sebe, když

jsou odstraněny nebo odevzdány překážky. Snažení je pouze důsledkem odporu, který je produktem iluze. Jak mraky na obloze začínají slábnout, slunce začíná samo zářit. Přítomnost uvnitř je třeba uvítat, milovat, a nebát se jí, neboť je v konečném důsledku živoucí a odhaluje transformační sílu lásky. Pojetí Boha jako hrozivého je vlastně konečným vtipem představení absurdního divadla ega.

Otázka: Jak se oddanost stane dominantní kvalitou?

Odpověď: Přijměte, že člověk je spíše přitahován cílem, nežli poháněn minulostí. Evoluce vědomí je karmickým dědictvím, protože jde o kvalitu vrozenou lidskému vědomí. Odvaha se vynoří díky odhodlání a integritě vyladění a obětavosti. Cennou charakteristikou odhodlání je štěstí, které se nakonec stane klidným, ale přetrvávajícím vnitřním zápallem. Hodnota bdělého svědectví spočívá v tom, že i jen vědomí o vadě ega má tendenci ji napravit. Odevzdáním a vzýváním Božské Vůle se usnadňuje přechod z nižšího do vyššího stavu, protože „Já“ bez námahy podporuje záměr a dodává mu energii. „Já“ je jako magnetická přitažlivost, kterou je osobní vůle postupně odevzdávána a odpor slábne. To znamená, že cesta je sama o sobě naplňující, potěšující, a přináší progresivní odměny. Každý krok, bez ohledu na to, jak zdánlivě malý, je stejně hodnotný.

Otázka: Jaký je vliv duchovního učitele?

Odpověď: Úroveň vědomí učitele prostřednictvím tichého přenosu rovněž usnadňuje přeměnu informací z roviny mentální k subjektivní prožitkové realitě. Úroveň vědomí a vibrační energie pole aury učitele je produktem evoluce vědomí a není osobní. Aktivuje na neverbální úrovni rodící se vlastnosti ve studentovi. Analogicky je možné to popsat jako duchovní ekvivalent výše zmíněnému „Roger Bannisterovu efektu“. Přenáší se prostřednictvím aury jako vysokofrekvenční pole o vysoké energii. Jeho kvalita je odvozena od jistoty, která se zakládá na prožitku Reality. Stejný jev je přijat skupinami léčených, kde se síla dávajícího odvozuje od úspěšného zážitku a tedy od zvládnutí daného problému. Takové duchovní skupiny vyzařují vysoké energetické pole, ze kterého pak těžší nově příchozí pomocí individuálního i skupinového vyladění udržovaného upřímností.

Každá úroveň vědomí představuje atraktorové pole, které ovládá specifickou oblast vědomí na základě své přirozené vnitřní síly. Ve velkých skupinách dlouhého trvání se tomu říká „vyšší moc“. Často se nepoužívá slova „Bůh“, protože je náchylné k mylným definicím a mnohým konfliktním systémům víry, včetně strachu a viny plynoucí z antropomorfického obrazu Boha.

Chcete-li napomoci duchovnímu pokroku, zvolte si ověřitelné učitele a učení a vyhněte se těm, kterým z vašeho vyladění na ně vyplývá nějaký zisk. Vyhněte se učitelům, kteří něco potřebují, chtějí něco získat nebo ovládat. „Já“ je zcela naplňující a nemá žádné potřeby a nic nepotřebuje získávat. Učitel je služebníkem Pravdy a ne její původce. Bohu slouží všichni, kteří chtějí pouze Boha.

Skrz naskrz duchovními spisy se píše, v mnoha různých kulturách a jazycích, že Božství reaguje na oddanost. Obvykle se o tom mluví ve stylu jako „Ti, kdo mě uznávají, jsou moji.“ Z těchto slov je zřejmé, že nejde o to, jak daleko se kdo na cestě nachází, nýbrž je důležité, zda je NA CESTĚ.

Gloria Excelsis Deo!

(SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU)

Následující část: [Mapa vědomí](#)